

казваха условната дума и влизаха.

Около една широка маса бяха насядали десетина мъже. Бледата светлина на една воценица удължаваше сенките около очите и устата им, придаваше на лицата им някаква зловеща тържественост.

- Асен не знае какво върши - каза бавно властелът Богдан. - Ние не можем да накараме хората си да се стягат за нова бран. Ще избухне бунт. И после нашите глави ще се търкалят.

- Не бой се. Ако не го послушаш, тя пак няма да остане на врата ти - каза болярът Николица.

- Тогава неговата ще се търкулие, - извика Богдан.

- Аз не мога вече да помагам с конницата си - се обади куманският войвода Терих. - До сега на нито един уз^кки владетел не е позволено да си прави кула на Трапезица. Само на българите! А ние сме машите, с които се пича огъня,

- У ф^ризите, у а^леманите, у италианците всеки владетел е малък цар във владението си. Всеки прави каквото намери за добре. А ние тук всички сме под сърмения сандал на Асена. Каквото каже той, само това става. За какво разсипваме проницателствата си, за какво леем кръвта си? Само за негова чест и слава! Император иска да стане!... и дребният боляр Матей еедна с треперяща от яд брада.

След това скочи един висок, с малка глава и бели мигли.

- За нас трябва един цар, който да разбира най-добре нуждите ~~на~~ и желанията на болярите си! Ние не можем повече да следваме волята и безумствата на Асена. Ето, той се кани да провежда нова бран. Това не може повече. Всички искаме да си отдохнем. Сега е най-добрият случай. Петър и Иваница ги няма. Белота е в Преслав. Исак каза, че василевсът ще ни помогне. Трябва да